

Gyűszű, fésű, hadd el – magyar népmese

Egyszer volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl, még az üveghegyeken is túl, ahol a kurta farkú malac túr, volt egyszer egy ember. Annak volt három fia. A legidősebbet hívták Gyűszűnek, a középsőt Fésűnek, a legkisebbet Hadd-elnek.

Mondja egyszer a szegény ember Gyűszűnek:

- Eredj, fiam, menj el országot-világot látni, tanulj valamit.

Elment Gyűszű, oda volt egy álló esztendeig, bejárt országot-világot, sok mindent látott, de hogy mit látott, mit nem látott, arról én nem mesélek. Elég az hozzá, hogy egy esztendő múlva visszakerült az apja házához. Amikor Gyűszű hazajött, mondja az ember a középső fiának:

- No, édes fiam, Fésű, most már menj el te is, láss országot-világot, ne maradj hátrább a bátyádnál.

Elment Fésű is, bejárt országot-világot, jártában-keltében sok mindent látott. De hogy mit látott, mit nem látott, arról semmit sem mesélt, én sem mesélek nektek. Elég az hozzá, hogy egy esztendő múlva visszakerült, s akkor az ember mondta a legkisebb fiának, annak a... hogy is hívják, no... ejnye, nem jut eszembe a neve...

(Valaki a hallgatók közül közbeszól: Hadd-el!)

- No jó, hát akkor elhagyom.